

[Hans Hansen (Rørby).]

Arbejdslønnen være trykket ned for dem, der er i Arbejde, trods alt, hvad der kan gøres og opnaas igennem Fagforeningerne.

Vil man genskabe Købeevnen, vil man ordne Fordelingsspørgsmaalet for dem, der staar lavest paa Samfundsstigen, vil man, at disse faar det fulde Udbytte af deres Arbejde, maa man begynde med at løse Jordspørgsmaalet. Det er her, Liberalismens økonomiske Frigørelse skal begynde, men saa langt naaede Gammelliberalismen desværre ikke at følge den liberale Tankegang, og derfor taler Liberalismen i Dag for døde Øren. Gammelliberalismen vendte sig imod Socialiseringen af de samfundsskabte Grundværdier, og derfor har den maattet se paa, at snart sagt alle andre Værdier blev socialiseret, langsomt, men sikkert. Retsforbundet og Nyliberalismen vender sig imod den fremadskridende Socialisering af alle arbejdsskabte Værdier og kræver Socialisering af den eneste Værdi, som Fællesskabet har skabt, nemlig de samfundsskabte Grundværdier.

Det er et revolutionært Skridt, gennemgribende revolutionært, men det er i Pagt med Kravet: Enhver sit. Giv Samfundet, hvad Samfundets er, de Værdier, Samfundet har skabt, og lad den enkelte beholde, hvad han har skabt ved sit Arbejde!

Grundskyld, Frihandel og Skattefrihed, det er Liberalismens Konsekvens.

Nu har det jo været saadan her i Landet, at Liberalismen fortrinsvis fandt sine Tilhængere i Landbrugskredse; men det har ogsaa været saadan, at man har set, at disse Kredse med Hænder og Fødder har arbejdet mod Grundskyldstanken. Vi har ogsaa set det ærede Medlem Hr. Duborgs Tale her i Tinget blive publiceret i Venstres Blade i al dens Enfoldighed som Modstand mod Grundskyldstanken.

Al den Tale om, at Grundskylden skulde være en Særskat paa Landbruget, har været til Skade for den liberale Udvikling, og den er jo ganske forkert. Over for denne Paastand vil jeg gøre opmærksom paa, at omtrent Halvdelen eller ca. 45 pCt. af Landets Grundværdier findes i vore Byer, medens ca. 55 pCt. findes paa Landet, og at en Trediedel af Landets Grundværdier ligger i København med 1 442 Mill. Kr.

Det er snart paa Tide, at Liberalismens Mænd bliver klar over, at den Vej, man slog ind paa i 1903, var en Vej, der fører bort fra Liberalismen og hen imod Statsocialismen i alle dens Former. Det er nødvendigt, at Liberalismens Tilhængere finder hverandre, hvis de vil gøre sig Haab om at modarbejde

den ulykkelige Tendens i vor Samfundspolitik, der nu truer baade vort aandelige og økonomiske Fællesskab og skaber Klassekamp, Ufrihed og Fattigdom. Men vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne, og desværre er Partiet Venstre, ja, begge Venstrepartier i Dag mere statssocialistiske, end de er liberalistiske. Liberalismen er det modsatte af Klassekamp, men hvis Liberalismen skal sejre, er det nødvendigt, at den Del af Befolkningen, der endnu tror paa Friheden, kan sætte sig ud over Fordomme, som kun skyldes de allersnævreste Klasseinteresser, endda misforstaaede Klassehensyn.

Hvis vor liberalt indstillede Landbo-stand havde set paa Grundskylden, som Grundskylden er, vilde der endnu være Mulighed for at vælte det System over Ende, vi er inde i, og som uvægerlig fører os ind i Kaos. Saa har vi endnu Lov til at tro, at vi ved godt Samarbejde kan dreje Udviklingen og ændre Tidens Mentalitet, saaledes at vi selv eller dog vore Børn kan komme til at opleve at se vort Land som det, vi alle ved, det har Betingelser for at blive: et Danmark med fuld økonomisk, politisk og aandelig Frihed, med et Folkestyre, der varetager de fælles Opgaver, hvortil der er Dækning i Grundrenten og de samfundsskabte Værdier, og et privat Erhvervsliv under fuldt Ansvar. Saa først kan Folket styre sine egne offentlige Sager, og saa kan Politik blive noget, hvor vi, som det ærede Medlem Hr. Steen sagde, kan gaa i Samarbejde uden Klassekamp. Det er dette, vi i vor Gruppe kæmper for, det er dette, vi vil gaa ud i Landet med, og det er dette, vi sammenfatter under Navnet Retsstaten.

Aksel Larsen: Da vi startede denne Rigsdagssamling, skete det som sædvanlig med en saakaldt storpolitisk Generaldebat, der ganske vist bebudede en nøjagtig saa interesselos Rigsdagssamling, som vi har haft, og for saa vidt kom til at svare udmærket til den interesseløse Afslutning, man nu finder paa den. Under den daværende Finanslovdebat fremholdt jeg en Række politiske Programpunkter og udtalte den Mening, at Vælgerflertallet af 22. Oktober havde stemt, som det havde, for at faa disse Programpunkter ført ud i Virkeligheden. Jeg nævnte Spørgsmaalene om en positiv Beskæftigelsespolitik, om Frigørelsen af Fagbevægelsen for de snærende Baand og Lænker, Staten har lagt paa den, om en alvorlig Indsats mod Landbrugskrisen gennem Rentenedsættelse, Gældsnedskrivning og egnede Prisforanstaltninger, kombineret med en